

"Camping", door Amilius (Emile M. Hobo)

Het daagde me nog niet hoe ik hier terecht was gekomen. Donker. Vochtig. Verlaten. Ik had zeeën van ruimte in mijn eentje op een ogenschijnlijk doodnormale camping, maar het voelde alsof ik er nooit meer weg zou komen.

Ik keek voor me uit, terwijl ik mijn koffie dronk aan de tafel in mijn caravan. Ik stond er al honderd dagen. De eerste negen-en-negentig had ik dagelijks naar andere zielen gezocht, maar ik had er geen gevonden. Deze dag heb ik het opgegeven.

Ik wilde niet verder. Ik wilde niet meer zoeken. Ik had er genoeg van en ik ben weer in mijn bedstee gaan liggen. De hele dag staarde ik naar de muur en naar het plafond van de caravan. Het dorre plastic keek me meewarig aan, zich ogenschijnlijk afvragend, hoe het zo ver had kunnen komen.

De dag veranderde weer in een nacht, die maar langzaam voorbij kroop. Ik trok de vitrages opzij en keek naar buiten, maar ik kon geen maan ontwaren. Ik deed ze dus ook maar weer dicht.

De volgende dag ben ik toch weer opgestaan, wetend dat ik het nooit uit deze duffe ellende zou redden. Ik heb schone kleren uit mijn koffer gepakt, mijn laatste schone T-shirt en spijkerbroek, en heb ze aangetrokken. Ik stapte mijn caravan uit.

Voor de caravan, in mijn campingzit, ontwaarde ik mijn lijk. Met dode ogen keek ik mijzelf aan. Ik weet niet wat er gebeurde, maar het trok mij aan. Stapje voor stapje ging ik nader tot mijn lijk en ik nam plaats. De uitgedroogde ledematen van mijn lijk kraakten onder mij terwijl ik plaats nam op mijzelf.

Wat was er van mij geworden? Hoe zou ik ooit nog kunnen ontsnappen aan deze werkelijkheid? Was er iets dat ik fout gedaan had, waardoor ik dit verdiende? Eerlijk gezegd denk ik van niet. Ik denk ook niet dat ik er ooit nog iets aan zou kunnen doen.

Langzaam versmolten mijn ledematen met die van mijn lijk en veranderde ik in mijn eigen Siamese tweeling. Werkelijkheid en intuïtie verdwenen en de leegte nam bezit van mijn ziel. Ik begreep dat ik het verloren had van deze wereld, van de ellende waar ik in leefde, en ik accepteerde mijn lot.

Toen ik mijn ogen sloot, was er nog maar één ding dat ik kon denken: „Het is goed zo.“ En zo droomde ik mijn einde tegemoet.